

il·lusions i les esperances, els del goig i el plaer, els de l'amor i la poesia; però son també els de la formació dels que han d'ésser demà, no sols els homes que guanyin un jornal i sostinguin una família i les dones que alegrin una llar i administrin una casa, sinó els homes que han de constituir i dirigir una societat i les dones que han d'ésser les mares i les educadores de les futures generacions.

I com mai sobren medis per a procurarnos la major educació possible,—per la raó poderosa de que mai pot considerar-se acabada,—i amb la vista posada en quelcom que pugui ésser tant un medi d'educació extra-escolar, fins a on sigui possible (complement de la intra-escolar en el CENTRE),

com element modificador i purificador del medi ambient en que 's mouen els educands (factor importantíssim en la seva educació), crec que fora d'alta conveniència la vulgarització, des d'aquestes planes, de la ciència pedagògica, ja que el seu coneixement deuría ésser del domini de tothom per a que en totes les circumstàncies de la vida tinguessin aplicació les ensenyances de la mateixa.

Entenent-ho aixís i en tant no em manqui la bona acullida en aquesta REVISTA i persones més autoritzades que jo no deixin sentir la seva veu en la matèria, aniré exposant, en successius articles, les meves gloses d'idees, ensenyances i projectes de pedagocs notables.

J. SAFONT.

ELOGI DE LA FEMINITAT

*La que abans fou gentil, ara és matrona
per gràcia de la vida i de l'amor;
son ventre arrodonit és relicari,
tot ella és com un temple ungit d'incens.*

*Pal·lideixen sos llavis i ses galtes,
canviant la rosa, en lo més tendre lliri,
i son esguard abans encès i mòbil
ha esdevingut enlluernat i las.*

*I com les nuvolades que cobreixen
lo cel, la tempestat signant propera,
així el cel de son ànima s'emboira,
tement lo fel d'un patiment llunyà.*

*Mes prompte la boirada s'esvaeix,
de nou la claretat omplena el món,
i volen il·lusions com orenetes,
que duen els records de jocs de nines...*

*Així pausadament va repetint-se
de fang i d'esperit, superb miracle,
un tresor de beutat, natura hi posa,
lo cel, hi ja baixar tresor etern.*

*I ella mateixa, dels amors pregona
imatge, que estimà ha sigut son ésser,
ni un sol moment los seus sent decandir-se,
per a donar cabuda al nou amor.*

*I aquest floreix, com una encesa rosa,
en son cos disposat al sacrifici,
paorós s'atansa el temps del greu dolor,
i novament l'acull suau tristesa.*

*I espera, resignada, a tall de màrtir,
son ànima visquen, joia futura,
enguany té prou consol, pensar que prompte
s'ha de sentir per un infant dir ¡«mare»!*

JOSEP FONT SANS.